

yalnızlık üzerine
hamdi ekmen

Yalnızlık Üzerine

Yazan

Hamdi EKMEN

Tamamen ücretsizdir, kaynak gösterilerek çoğaltılabilir, ticari bir amaç dışında basılı kopyaları oluşturulabilir. Diğer tüm telif hakları yazara aittir.

www.hekmen.com

Güvenmediğin dala tutunursan, hem dalı hem kendini kırarsın... (HE)

Mart 2013, İstanbul

Bölüm 1 : Geçmiş Hatırlamak

Üniversite kapısından çıkarken bir şeyler unuttuğum hissi içimi kaplıyordu. Fakat ne unuttuğumu da hatırlamıyordum. İnsanın içini bir kurt gibi kemiren hislerden sadece bir tanesiydi bu, unuttuğumu unutmak!

Bugün tüm ders boyunca öğrencilerime hayatın ne kadar acımasız olduğunu anlatmaya çalıştım. Ama yaşamadan anlayacaklarını sanmıyorum, tıpkı iş hayatına atılmadan burada verdiğim teorik bilgilerin ise yaramayacağı gibi..

Aralarında bir çoğu özel hayatımda problemler olduğunu tahmin etmiştir. Günümüzde 'güven' duygusunun ne kadar kolay harcandığına şaşırıyorum ve artık kimseye güvenemiyorum. Kendimi yalnızlığa adanmış cahil bir kahraman gibi hissetmek beni mutlu ettiği için, öyleymiş gibi yapıyorum.

Bu düşünceler kafamı kemirirken koşar adımlarla Kadıköy vapuruna yetiştim. Boğazın esintisi ciğerlerime doldukça beynimdeki düşünceler daha çoğaldı ve maalesef geçmişimdeki hatırlamak istemediğim olayları da bana hatırlattı.

Vapur.. Boğaz.. Simgе..

Neden vapuru tercih ettim bilmiyorum. Belki de zamanı gelmiştir artık, üstü örtülen her hatıra gibi benimki de açılmalıydı şimdi!

Otuz dakikam var şimdi düşünmek ve hatırlamak için, bu vapurdan indiğim an, olanları tekrar unutmaya çalışacağım. Kendime gerçekleri açıklamak için otuz dakika..

-

Onu derste ilk gördüğüm an kalbimde büyük bir çarpıntı hissetmiştim. Yaşlılık belirtisi diye düşündüm fakat öyle olmadığını hemen sonra anlayabildim. İçindeki yaşama sevincini kaybetmiş bir insandan daha yaşlı kimse olamaz sözünü hatırladım ve bakışlarımı ara sıra ona çevirmeye başladım.

Amfide ondan başka kimse pür dikkat beni dinlemiyordu. Belki o da beni dinlemiyor, bana bakarak farklı hayaller kuruyordu. Yirmili yaşların başı, kızlar için çok tehlikelidir derler, en büyük hayaller bu yıllarda akıllarına gelir. Sonraki dönemde ise, hayal kırıklıkları ile beraber gerçeklere doğru düşüş başlar.

Diğer öğretim görevlilerinde olmayan bir adetim vardır, amfideki tüm öğrenciler çıkmadan orayı terketmem. İşte onunla benzerliklerimiz burada başladı, o da amfiyi terketmedi. Başbaşa kaldığımızda yanına gelip, o an uydurduğunu düşündüğüm saçma bir soru sordu: "Bana bir film tavsiye eder misiniz?"

Belki de benimle sinemaya gitmek istediğine dair bir işaretti. Onun kadar cesaretli olamıyordum çünkü bu üniversitede bir kariyerim vardı. Öğrencisiyle sinemaya gitmek zararsız bir hareket olabilir, fakat sonrasında içine düşeceğim durumları tahmin edebiliyordum. Artık kendimi daha iyi tanıyordum yada artık daha paranoyaktım.

Ufak bir gülümsemeyle birlikte "Neden olmasın?" demeye çalıştım. Sesim çok farklı çıkmış olmalı ki, sevecen bir ses tonuyla "Neden şaşırdınız bu kadar?" diye soruverdi. "Sinemaya düşkünlüğümün farkına varılmasına şaşırdım" dedim. Gülümseyerek kaşlarını kaldırdı ve bir eli masamda, sağa sola vücudunu döndürmekle yetindi. Sanırım bu eskiden kalma, dışının erkeğe yaptığı bir kur hareketiydi.

Başımı masamdaki tabletime eğerek "Bakalım senin için nelerimiz var burada?" diyerek kısa süren sessizliği bozdum. Ama bir yandan da gözüm onun hareketlerindeydi. Ona bakmıyor olsam da baştan aşağı her hareketimi süzdüğünü hissedebiliyordum. İkimizin de sevebileceği bir filme karar verdikten sonra salona gitmek üzere yola koyulduk.

-

Sinema biletlerimizi aldığımda, yuvarlak masanın önünde ve ayakta beni beklediğini gördüm. Dirseği masada, eli çenesinde, büyük bir sıkılganlıkla etrafı izliyordu. Aradığı şeyler çok başkaydı sanki, çevresindeki insanlar ona yetmiyor gibiydi. Benim geldiğimi görünce birden gülümsemeye başladı, gözlerinin içi gülüyordu ve yanına gelene kadar benden ayrılmadı o siyah gözbebekleri..

"Ee" dedi, "Sinemaya hayranlığınız nereden geliyor?"

"Küçüklüğümde beri hayal kurmayı severmişim" diye kısaca açıklamaya çalıştım. "Önce gökyüzüne takmışım kafayı, gezegenler, yıldızlar, ulaşılmaz galaksiler derken, yaşım ilerledikçe daha yakın hayallere yönelmişim. Senaristlik bölümüne merakım da beni sinema televizyona yöneltti. Üniversite yıllarından sonra da bir bakmışım öğretim görevlisi olmuşum. Ve işte burada, mezun olduğum okulda öğrendiklerimi öğretiyorum" diyerek uzunca anlatmaya devam ettim.

Mimik ve jestlerimi tek tek takip ettiğini hissetmek, üzerimde yoğunlaşan ilgisinin yumuşak dokunuşu ve kalbimdeki sıcaklık hissinin artması.. Aşk böyle mi başlıyordu yoksa?

Normalde tüm insanların kalbi katıdır, eriyip sıvı hale gelmesi için sevgi gereklidir. Fakat fazla sevgi de bir süre sonra o kalbi buharlaştırır. Sonra bir bakmışsınız, aşk yok olmuş, geride tek kalan şey ise, göz yaşlarınızdan oluşan minik şu birikintileri..

Bu karamsarlığı üzerimden atabilmemi sağlayan, Simge 'nin o benzersiz gülümseyişi oldu. "Güzel filmi teşekkür ederim" dedi. Çıkışta içtiğimiz kahve kadar köyü bir sohbete başlamıştık, hayattaki amacımız, hayallerimiz ve her konudaki görüşlerimizi birbirimize anlattık. Yaşının çok üstünde bir konuşma yaparak beni gerçekten etkilemeyi başarmıştı. Günün sonunda onu evine yakın bir yere kadar bırakırken ikimizde çok mutluyduk.

Bölüm 2 : Yakınlaşma

Ertesi sabah zor kalkmıştım. Apar topar üstümü giyinip, dişlerimi fırçaladım ve çıktım. Okulun kapısında onunla karşılaştım, ikimizde hafifçe gülümsedik. Artık tesadüflerin bizi nerelere götüreceğini tahmin edebiliyordum. Kendimi suyun akışına bıraktım ve böyle daha mutlu olduğumu farkettim. İnsanın önüne kendi koyduğu engellerden daha gereksiz bir şey yoktur diye düşündüm.

Ders çıkışı yine sınıfta sadece ikimiz kalmıştık. Böyle dikkat çekeceğimizi, herkesin görmemesi gerektiğini kibar bir dille ona söyledim. Tahmin ettiğimden daha anlayışlı bir tepki verdi ama bilinçaltında şüpheler uyandırdığının farkındaydım. Acaba evli miyim? Acaba başka bir kız arkadaşım mı var? Acabalar doldurmuştu kafasının içini, biliyorum.

O akşam sadece çay içmek için boğaz kenarına gelmiştik. Karşımızda tüm ihtişamıyla Kız Kulesi, yan masalarda oturan diğer aşıklar, rüzgara karşı uzun uzun konuştuk. Artık konuşmalarımızın ve gülüşmelerimizin arasında uzun uzun kaçamak bakışmalar oluyordu. İçimizde kopan fırtınaları dilimizle söyleyecek cesaretimiz yoktu.

Dönüşte evine daha yakın bir noktaya kadar ona eşlik ettim. Her geçen gün ilişkimizi ilerlettiğimiz gibi evine de yaklaşıyordum. Bir süre sonra bu yakınlaşmalar, birbirimizin evine yaptığımız ziyaretlerle devam etti. Kendimi gittikçe ona daha yakın hissediyordum, onun vücudunda bir parça, sinir sisteminin bir bölgesine hakim ve kalbinin her atışında ben olmak istiyordum. O da benzer şeyleri hissettiğini söylüyordu fakat gerçekte ne hissettiğini hiçbir zaman bilemeyeceğim.

-

Üç ay kadar ilişkimiz bu şekilde devam ettikten sonra, okul bitmiş ve ailesinin yanına dönmesi gerekmişti. Bu sürede birbirimize o kadar alışmıştık ki, ayrılmak ikimiz için de çok zor oldu. O gittikten sonra, durduk yerde gözlerimin dolduğu, ağlamaklı olduğum o kadar çok an hatırlıyorum ki, bir süre sonra delirmeye başladığımı düşünmüştüm.

Neyse ki bu günler fazla uzun sürmedi ve ailesiyle tanıştırmak üzere beni memleketine çağırdı. Antalya'nın mütevazı bir semtinde anne ve babasıyla yaşıyordu. Tek katlı müstakil bir evin hemen yanında oldukça büyük bir domates serası bulunuyordu. Sohbetlerimde kızlarının güzelliğini küçükken beslendiği ve gezdiği yerlere bağlayarak, hem ailesini hem de onu mutlu etmeye çalıştım.

Ailenin tek kızı olduğu için üzerine çok titremişlerdi ve bunun neticesi olarak da şımarık ama zeki bir insan olmuştu. Elde etmek istediği şey için sonuna kadar savaşırdı, yorgun düştüğü zaman ise bahaneler bulup vazgeçer, ama bir süre sonra duygularıyla ayağa kalkar ve yeniden aynı şeyi elde etmeye çalışırdı. Kısacası karmaşık bir insandı o, tıpkı benim gibi...

Eve geri döndüğümde kendimi çok daha yalnız hissetmeye başlamıştım. Bir yolunu bulup yanıma gelmeye çalışacağını söyleyerek beni teselli etmeye çalışmış olsa bile, o günün ne zaman geleceğini bilmemek insanı rahatsız ediyordu.

Binlerce kilometre uzakta bile olsak, internet ve cep telefonu vasıtasıyla sürekli görüşebiliyorduk, ama yetmiyordu. İnsan yanında olmak, sarılmak, koklamak istiyodu. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki iş aramak için İstanbul'a geleceğini söyledi ve hazırlıklara başladı.

Bölüm 3 : Eve Dönüş

Fazla eşyası yoktu, kalacak bir yeri olmadığı gibi.. Bende kalmasını istedim, önce istemedi ama sonra mecbur kaldığı için kabul ettiğini sanıyorum. İlk günler biraz yabancılik çekse de, bir süre sonra evin hanımı gibi davranmaya başlamıştı. Ben evde yokken temizlik yapıyor, kirlileri makineye atıyor ve gömleklerimi ütülüyordu. Akşam eve geldiğimde soframız hazır oluyor, yemek yedikten sonra bulaşıkları birlikte diziyor ve beraber beğendiğimiz filmi izliyorduk. Her şey o kadar güzeldi ki.. Gerçek olması ve sonsuza kadar sürmesi mümkün değil gibi gözüküyordu.

-

Akademik yılın bitimine yakın yıllık değerlendirme ve raporlarımı hazırlamaya başlamıştım. Gündüz derslerimin yanı sıra, aniden rahatsızlanan bir arkadaşımın akşam derslerini de almıştım ki raporları hazırlayabilmem için tek boş vakit gecelerdi.

Bir hafta kadar her gün geceyarısına kadar üniversitedeki ofisimde çalıştım. Yetiştiremeyince haftasonu, sabah çok erken saatlerde olmasa da ofisime gittim. Simge'ye hiç vakit ayıramaz olmuştum. Eve geldiğimde onu kanepede, elinde yarısına kadar yenmiş kocaman bir çikolata jelatini ile battaniyeye sarılmış bir şekilde uyurken buluyordum. Televizyonun altındaki oynatıcıda ise en sevdiğimiz filmlerden biri takılı olurdu. Artık beni "bensiz" yaşıyordu ve bunun ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordum. Onu memleketine gönderdiğimde aynı sıkıntıları ben de yaşamıştım.

Sanırım o günlerde ikimizde çok acı çektik. Beyin, acıyı hafifletmek yada ona dayanmak için kendi kendine güzel günlerin geleceğini telkin eder. Buna kendini inandıramadığı zaman ise acıdan kurtulmak için herşeyden vazgeçer. İnsan çaresiz kalınca ne kadar da bencilleşiyor...

Bir gün, ailesini çok özlediğini ve onları ziyarete gitmek istediğini söyledi. Benim işlerime konsantre olmam gerektiğini, tek başına gidip gelebileceğini ima etti. Ben de onu yalnız göndermek istemediğimi, yolların tehlikeli olduğunu söyledim. Asıl söylemek istediklerim ise; "gidersen seni özlerim, sensiz yapamam buralarda" idi. Biraz beklemesini ve okullar tatil olunca birlikte gitmemizi istedim. Zaten iş başvurularından da bir sonuç çıkmıyordu. "İyice ev hanımı oldun işte ne güzel" diyerek onu gülümsetmeye çalıştım. Yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi, ilk gittiğimiz sinema salonundaki sıkılgan bakışlarla süslüyordu. Bu görüntüsü kalbimdeki sonu gelmeyecek sıkıntıları ve şüpheleri de tetikliyordu.

Ailesinin yanında bir hafta kadar kaldıktan sonra geri döndü. Onu otobüs terminalinde karşıladığımda beni biraz olsun özlediğini hissetmiştim. Ama derinde bir yerlerde ise benden uzaklaştığını farkediyordum. Bu görüntüsü ile geçici hislerinin kiralık katili gibi beni kalbimden tek kurşunla öldürmeye çalışıyordu.

Bu arada benim de işlerim azalmış, tatile bir hafta kadar kalmış ve artık tüm boş vaktimi ona ayırmaya başlamıştım. Eskiden film izlerken yanımda uyumazdı, ama artık uyumaya başlamıştı. Birlikte dışarda gezerken eve dönmeyi ilk ben isterdim, fakat bu konuda da benden önce davranıyordu. Git gide daha sıkılgan ve ne istediğini bilmeyen bir insan haline geliyordu. Bu beni ne kadar üzse de çözüm bulamıyordum, üzerine ne kadar gidersem o kadar benden uzaklaşıyordu. Ben de çaresizliğimden olsa gerek, olayları akışına bırakmaya karar verdim.

Bölüm 4 : Son İstasyon

Günlerden güneşli bir pazar günüydü. Evde oturmak yerine dışarı çıkmak istedim. Son günlerde onun eski huyları bana, benim eski huylarım ise ona geçmişti. Zorla dışarı çıkardım ve Kadıköy'e inmeye ikna edebildim. Buradan vapurla Eminönü yapacak, oradan da Sultanahmet'in o buram buram tarih kokan mekanlarında gezecektik. Eskiden tarihi çok sevdiğini söylerdi, fakat tıpkı bana olan sevgisi gibi o da eriyip gitmişti sanki...

Vapur boğazın tam ortalarına geldiğinde, kafasını diktiği ufuktan bana doğru çevirdi. Sanki hiç tanımadığı bir yabancıya bakıyormuş gibi süzdü yüzümün her noktasını.. Bu sefer o ilk günkü gibi değildi bakışları, sıradan ve anlamsızdı. Sonrasında ise, doğru cevabı kendisinin de bilmediği o muhteşem soruyu sordu: "Beni hala seviyor musun?"

Gözlerimi gözlerinden ayırıp gökyüzünün dingin maviliğine baktım. Sonra aşağıdaki sakın denize doğru indirip, deniz ve gökyüzü birbirlerine ne kadar çok yaklaşıyorlar diye düşündüm. Gökyüzüne rengini veren deniz, ne kadar aşık ve sadıktı ona, gözü gökyüzünden başkasını görmüyordu...

Ben bu uzak düşüncelere dalmışken dudaklarını küçük bir çocuk gibi büzerek sorusunu tekrarladı. Cevabım ne olursa olsun inandığı ve istediği şeyin değişmeyeceğini biliyordum. İki ay düşünerek aldığı bir kararı, iki saniyede söyleyebildiğim iki kelimelik bir cümle mi değiştirecekti?

“Seni seviyorum”

Bunları söylediğimde, gökyüzünde kayan yıldız gibi küçük bir mutluluk parıltısı onun o kahverengi gözlerinde görünüp kayboldu. Bir kaç saniye daha gözlerime donuk donuk baktıktan sonra kafasını tekrar dışarıya çevirdi.

İşte bu onunla son mantıklı konuşmalarımızdı...

-

Bu, vapurda oturduğum tam bu koltukta, birbirimizden ayrılırken aşkımız için yaptığımız son saygı duruşuydu. Kötü sözler söylemeden, birbirimizi suçlamadan, kalp kırmadan arkamıza bile bakmadan ayrılmıştık. Bir şeyler içimizde kopup parçalara ayrılmıştı ve artık geri getirmeye gücümüz yoktu.

O gün vapurdan inince ikimiz de farklı yönlere yürümüştük. Tıpkı istasyona yaklaştığı zaman ikiye ayrılan tren rayları gibi biz de ayrılmıştık. Hareket saatimiz gelene kadar orada bekleyip, yeni yolcularla yolumuza devam edecektik. Ama bir önceki seyahatin izleri hala içimizde saklı kalacaktı.

Geçmişini düşündüğüm otuz dakikalık vapur yolculuğum böylece sona erdi. Haydarpaşa Garı'nda inmeye karar verdim ve genelde soğuk ayrılıkların tüm acılarını duvarlarında hapseden bu tarihi mekanda yolcuğumu bitirdim.

İşte hayatımın son istasyonu da burasıydı.

Bu e-kitap ticari bir amaç olmadan ücretsiz olarak paylaşılabilir ve çoğaltılabilir.

Tüm hikaye 5486 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ile Türkiye 'de koruma altına alınmıştır.

Soru, istek ve eleştirileriniz için yazarın web sitesine girebilirsiniz.

Web: www.hekmen.com E-posta: i@hekmen.com

Copyright 2013 (c) Hamdi EK MEN